

2.

Otthon anya a kötésről kérdez a fejemen, de nem is figyelek, és csak fél mondatokban válaszolok. Mikor kiderül, hogy üres kézzel tértem haza, kiborul.

– Csak ennyit kértem tőled, de te még ezt sem vagy képes megcsinálni!

– Bevásároltam – motyogom.

– Akkor? Talán út közben megszökött a kenyér, meg a többi? Hol van, amit vettél? – Szólásra nyitom a szám, de nem tudom kimondani, amire gondolok. Yuunál. Minden ott maradt nála. Nem akarok róla beszélni, mert akkor anya tovább faggatózna.

– A buszmegállóban hagytam.

– Akkor menj vissza érte!

Mintha egyre kínosabbá válna ez a beszélgetés, képtelen vagyok folytatni.

– Nem – csúszik ki a számon a legrosszabb válasz, és már iszkolok is fel a szobámba kitörni készülő haragja elől. Anya követ, és ordibál, de nem igazán érdekel. Úgy sem értené. Kizárt, hogy oda visszamenjek. Bevágom az ajtóm, mintha ezzel kizárhatnám őt is az életemből, pedig tudom, hogy egyszer ki kell jönnöm, hogy szembenézzek vele, és Yuuval.

Másnap kialvatlanul kelek az ébresztő elviselhetetlen hangjára. Alig bírtam elaludni, annyira féltem a holnap gondjaitól. Sorra vettem minden lehetőséget. Elképzelttem, hogy Yuu bocsánatot kér, hogy azt mondja, felejtük el a felejtettetlent, és valahogy minden visszaáll a megszokott rendjébe. Aztán arra gondolok, hogy visszautasítom. Látom magam előtt csalódott arcát, ahogy szépívű szemöldöke gondterhelt ráncokat rajzol homlokára. Kerülni kezd, hisz ezt a terhet nem bírja ki a barátságunk, és már soha semmi nem lesz olyan, mint régen. A szívem belesajdul, ha erre gondolok, és halványan felrémlik előttem egy másik jövő is. Letaglóz az elképzelés, hogy ő meg én valami más legyünk egymás számára. Mintha elfogyna a

levegőm. Másra terelem a gondolataim, hogy elmúljon ez az érzés, de teljesen kiszorítani mégsem tudom. Az igazság az, hogy még mindig nem tudom, mit kellene tennem, vagy mondanom. Óvatosan átkötözöm a fejem a fürdőszobai tükör előtt. Az orvos azt mondta, hogy egyáltalán nem olyan vészes. Össze sem kellett varrni, és egy pár hét múlva talán be is gyógyul. A konyhában anya már ott ül gőzölgő kávésbögréje köré fonva ujjait. Még mindig világoskék fürdőköpenye van rajta, haja fésületlenül pihen vállán. Azt hiszem, neki sem lehetett kellemes éjszakája. Ilyenkor már indulásra kész szokott lenni. Mivel nem volt miből reggelit csinálnia, kikapok két szeletet a tegnapról maradt szottyadt kenyerek közül, és már megyek is a cipőmért. A konyhaszék hangosan súrolja végig a padlót, mikor anya észreveszi, hogy egyáltalán ott voltam, és utánam siet.

– Kasszandra!

– Hagyjál! – Kilépek az ajtónkon, mielőtt még megállíthatna, és sietősen az iskola felé veszem az irányt. Tudom, hogy bocsánatot kellene kérnem, de azzal nyugtatgatom magam, hogy délután már sokkal könnyebben fog menni, ha már túl vagyok a nehezen. Szerencsére Yuuval ezúttal elkerüljük egymást az odaúton, de minél közelebb kerülök az iskolához, annál jobban eluralkodik rajtam a lázas izgalom. Megint kések. Már öt perce kellene tartania az órának, de az osztályomat még mindig a szünet zsvivaja járja át.

Nagyot nyelek, a tekintetemmel Yuut keresem, de sehol sem találom. Leülök az üres padja melletti helyemre. Szóval nem fog bejönni. Nem hibáztatom. Az első ötletem nekem is ez volt ma reggel, de már így is sok van a rovásomon. Az első óra matek lenne, de a tanárnő helyett az osztályfőnökünk jön be a terembe. A nagy meleg ellenére is azt a ronda barna zakót viseli, amiről már év elején megállapítottuk, hogy sosem lehetett divatban. A helyére küldi néhány osztálytársamat, és becsukja az ajtót. Komoly ábrázata arról árulkodik, hogy valaki

megint nagy balhét kavart, de senkinek sincs kedve matekozni, így ez a lehetőség inkább izgalmas várakozással, mintsem félelemmel tölti el az osztályt.

– Mindenki itt van? – kérdi a padokat pásztázva. Fakókék szeme megállapodik Yuu üres helyén, majd rajtam, ahogy jelentkezem. Az elől ülők jelentik neki a hiányzókat, de ő szórakozottan engem bámul, minden bizonnyal a kötés miatt. Mikor elhangzik Yuu neve is értelmetlenné téve jelentkezésem okát, visszateszem a kezem a padra, és ő sem néz tovább.

– Köszönöm – mormogja, aztán olyan sokáig hallgat, hogy nem tudom mire vélni, ahogy sokan mások sem, mert mozgólódás támad a padokban. Néhányan halk sugdolózásba kezdenek, vagy kuncognak, amikor azonban megköszörüli a torkát, a figyelem újra ráirányul.

– Bocsássatok meg! – lazítja meg szorosra kötött nyakkendőjét. Az arca verejtékcseppekkel tarkított. – Rossz hírt kell közölnöm veletek, és ez nem lesz egyszerű. – Egy páran összenézünk az osztálytársaimmal. Én olyasmire gondolok, hogy újra kell majd írunk az év végi teszteket.

– Tegnap baleset történt. – Egy csomó indul ki mellkasomból, és kezdi el feszegetni a torkom. Miféle baleset? A pad szélébe kapaszkodom olyan erővel, hogy a kezem teljesen elfehéredik, ugyanis az elmúlt percek nagyító alatt peregnek le bennem. Csak véletlen egybeesés, ugye? Ugye? – próbálom összeszedni magam, de nem megy, szédülök, és amikor az osztályfőnököm kimondja a nevét, a feszültség könnyeként tör fel belőlem. Az nem lehet, képtelenség... A következőket már mintha víz alól hallgatnám végig. – *...egy autó volt... már nem tehettek semmit... mindenkit mélyen megrázott...*

Nem tudom, mikor álltam fel. Alig érzékelem, hogy a többiek engem néznek, és azt is, hogy az osztályfőnököm engem szólongat. Kimegyek a folyosóra, egy pillanatra a falnak kell támaszkodnom.

Csak vonszolom magam, de az osztályfőnököm közeledtére elrohanok. Hangja visszhangzik az iskola üres folyosóján, ahogy utánam kiabál. Az utcán nem sok járókelőbe botlom, de azok furán néznek rám, mikor zokogástól csukladozva elhaladok mellettük. Nem is tudom, merre tartok, míg el nem érem a romos esőbeállót. Ott hitetlenkedve meredek az út szélére sodort szatyrokból szerteszórt élelmiszerekre. A tejes doboz horpadtan hever a vaákum csomagolt szalámi és a melegtől befülledt zacskó kenyér mellett. Pillanatok alatt leizzadok. Le kell ülnöm, mert a tegnap még olyan élénken él bennem, miközben szem és fültanúja voltam, hogy már rég szertefoszlott. Még sem tudom elhinni. Képtelenség. Ha valakit kettőnk közül baleset érhet, az én vagyok. Tegnap még a kitalált autóbalesetünkkel viccelődött, az esőben erősen fogta csúszós kezem, miközben rohantunk, és... megcsókolt. Gyengéd ujjak futnak végig a hajamon. Az érintéstől megijedek, és felrúgom a port magam körül. Az illető úgy mosolyog rám, mintha természetes lenne, hogy ott áll előttem, míg én moccanni sem merek a réműlettől. A haj ugyanolyan szőke, mint az enyém, csak rövidebb, vállig érő. A fejére az én kötésemmel ellentétben vörös, mintás kendő van kötve. Kék szemei könnyek helyett erővel teltek, és valami olyasmivel, amit nem tudok hova tenni. Ami még feltűnik, jobb kezének feltűnő kontrasztja, melyet apró ráncok csúfítanak. Mikor észreveszi tekintetemet, keleties ruhájának redői mögé rejti, és tovább mosolyog. Kétség sem fér hozzá, ez én vagyok, de jókora változáson mentem keresztül. Felnöttem.

– Rég volt, hogy így hordtam a hajam. – Ujjaim a kötésemre tévednek. Nincs más magyarázat. Az orvos tévedett, és jobban bevartem a fejem, mint gondolta.

– Most az jár a fejedben, hogy elájultál, vagy valami ilyesmi, igaz? Jó lenne, de ne áltasd magad! – Egy darabig csak némán bámulok rá. Úgy tűnik, szórakoztatja. Aztán egy kicsit összeszedem magam, és megszólalok.

– Meg fogok örülni? Vagy már meg is történt? – A hangom idegennek hat, úgy remeg.

A felnőttem leguggol hozzám.

– Reméljük, nem. Arra is volt már példa. – Egészen közel van, ezért most már azt is látom, hogy fiatal arcát néhol természetellenes ráncok törik meg.

A pillantása éget, mintha a lelkembe látna. Gyorsan beszél, és alig tudom követni. – Nem te vagy az első Kasszandra, akit meglátogattam. Csak tegyél mindent úgy, ahogy mondom, és akkor minden rendben lesz. Hamarosan el kell tűnnöd innen. Talán még egy heted van, vagy kettő.

– Mi? Nem értelek.

– Nem maradhatsz a városban. Már nem olyan vagy, mint régen.

– Az biztos – rázom a fejem, de ő csak folytatja, miközben előhúz egy papírdarabot bonyolult ruhájából, ismét felfedvén sorvadtt karját, és a kezembe nyomja.

– Emiatt nem érdemes aggódnod. Nem biztos, hogy megtörténik. Viszont ezt tartsd meg! Van rajta egy cím, ahova majd menned kell. – Most már igazán elegendem van. Fáradt vagyok, nem értem, mi ez az egész örület, hogyan történhet meg ez a nap, és Yuu...

– Hagyd már abba! – Könnyek potyognak a cetlit szorongató kezemre. Az a másik egy pillanatig együttérzően hallgat el.

– Tudom, hogy nehéz. De szorít az idő, és meg kell értened. Ha ott vagy, add át az őrzőnek ezt a papírt. Ő tudni fogja, mi a teendő.

– Nem megyek sehova.

– Légy türelmes a macskával! – folytatja zavartalanul, és letörli a könnyeimet. – Ne kövess engem, és... ne menj vissza Yuuért! Soha. Megértetted?

– Yuuért? Hogy? – Először fedi fel nekem ellentmondást nem tűrő arcát.

– *Az igazság az idő gyermeke.* Azonban remélem, hogy téged sosem vár efféle igazság. Ha visszamész érte, annak szörnyű következményei lesznek. Felejtsd el, ha nem akarsz megjárni a poklot! Nem bánám, ha ezúttal nem hiába beszélnek. – Még látom, ahogy hátrapillant, majd derűsebben vissza rám. – Épp időben. Mennem kell.

Szó szerint eltűnik, én pedig talán a megkönnyebbüléstől, vagy a soktól, elmerülök a sötétségben, hátrahagyva az édes múltat, a zűrzavaros jelent, és a bizonytalan jövőt.